

hvert fald ikke så meget, at det gør en forskel fra 80 pct. til 100 pct. i forbruget.

Hvis vi sammenligner det offentlige pengeforbrug, altså landskassens udgifter, ligger de ca. 30 pct. under statskassens udgifter person for person. Det synes vi er rigtigt for en fiskeribaseret økonomi, alt andet, dvs. et for højt offentligt forbrug, ville en fiskeribaseret økonomi ikke kunne tåle, og det er vel det, der ligger til grund for den tilbagebetaling, som vi har aftalt med regeringen, nemlig at vores fiskeriokonomi skal kunne bære tilbagebetalinger af lånet.

I fremtiden forpligtes landsstyret også til at påtage sig ansvar for fremtidige garantier og lån, og efter den lære, vi har fået i 1980'erne og 1990'erne, tror jeg næppe, at vi vil optage lån i udlandet med det første. Jeg tror, der vil gå mange, mange år.

Med hensyn til selvstændighed kan vi komme til de forhandlinger på et tidspunkt senere i dette år, og det glæder jeg mig til, for den økonomiske selvstændighed er selvfølgelig det springende punkt i forholdet til den politiske selvstændighed.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kan da godt forstå, at finansministeren har haft det dårligt med at blive beskyldt for at snyde nogen; det ville de fleste have.

En ting er i hvert fald sikker, og det er, at der var nogen, der blev snydt. Det tror jeg såmænd ikke engang at finansministeren er uenig i, for ellers havde finansministeren i hvert fald slet ikke skrevet dette aktstykke. Hvis det ikke var tilfældet, burde han have søgt anden beskæftigelse.

I Fremskridtspartiet har vi vel aldrig her fra talerstolen givet udtryk for, at danske regeringer snød Færøerne med vilje, eller at det var noget, man kom til. Jeg tror oven i købet, at vi i debatter har ladet det spørgsmål stå åbent. Jeg tror, at jeg som ordfører helt klart i den allerførste debat om den færøske banksag, som jeg faktisk tror finansministeren var ansvarlig for, sagde, at drejebogen til dette show var skrevet af en anden regering.

Det er jo sådan, at det ikke er ulovligt at skrive kriminalromaner om, hvor mange mennesker man vil slå ihjel, eller hvor mange bankrøverier man vil lave. Der, hvor problemerne begynder at opstå, er, hvis nogen begynder at føre det ud i livet, og det var jo det, der skete. Man fandt et stykke gammelt arvegods, og så er man

måske, fordi det skulle gå lidt hurtigt – og det erkender jeg at det faktisk skulle – kommet til at iværksætte en plan, hvis konsekvenser man ikke var klar over. Det skal jeg være den første til at indrømme.

Men så hører rosen også op, for så har man altså siden brugt alle sine kræfter, al sin magt og al sin energi på at forhindre, at Folketinget fik kortlagt, klarlagt, hvad der i grunden skete. Jeg ved alt om Grønberg-rapporten, men Grønberg-rapporten kendetegnes jo bedst ved, at den ikke måtte skrive, hvad det hele i grunden gik ud på, altså hvilke konklusioner den kunne komme frem til.

Når man hører hr. Óli Breckmann i dag, er det jo rørende, det er simpelt hen rørende, det er næsten ikke til at holde ud, for man tror, at hr. Óli Breckmann har været i forvandlingsmaskinen.

Hr. Eidesgaard kender vi ikke så godt, han er sikkert en besindig mand, men det har altså været en fest at høre hr. Óli Breckmann skrigte og råbe om kolonimagt, og jeg ved ikke hvad, kl. 5 om morgenen i Radioavisen, og her står hr. Óli Breckmann og hr. Eidesgaard så som fuldstændig spæde, nyfødte færøske påskelam og logrer med halen og er så glade og tilfredse. Det er dog ikke hørt siden jeg ved ikke hvornår.

Jeg nævner boligejerne, og det er da rigtigt, at man også kan nævne noget andet, men jeg er nødt til at sige til finansministeren, at den politiske virkelighed jo er, at timingen i det her gør, at den danske vælgerbefolkning, den helt almindelige dansker oppe i Nordjylland, nede i Sønderjylland eller et andet sted, som nu bliver belastet med masser af udgifter, ikke kan lade være med at se en sammenhæng mellem det, der sker med denne pinsepakke, og så de ulykker, vedkommende selv får ned over hovedet.

Jeg vil gerne sige til hr. Breckmann, at jeg sandelig ikke har mistænkeliggjort Lagtinget. Hr. Breckmann har ikke hørt efter, for jeg stod nærmest og skamroste lagmanden, jeg lå nærmest næsegrus af beundring ned over talerstolen over hans forhandlingsvilje og udtrykte stor, dyb og inderlig sympati med den finansminister, som havde været tvunget i knæ og til at åbne den kasse, han i øvrigt vogter så flot og så godt. Jeg tror, hr. Breckmann har misforstået mig, men som jeg sagde tidligere: Lad os tage den holmgang ved andenbehandlingen.

Jeg vil ikke have, at finansministeren skal sidde tilbage og mene, at Fremskridtspartiet har fremsat – hvad skal man sige – trusler om, at